

Naar der f. Ex. er bevilget Noget til et Bygningsforetagende, maa man have teknisk Assistance til at undersøge, om Bygningen er opført paa den Maade, som Statsrevisionen finder fyldestgørende, og ikke blot, om Pengene ere brugte til Bygningen. Er der Tale om en Bevilling til et Reparationsarbejde, maa den have teknisk Assistance, thi den kan umuligt reise omkring i Landet for at se, om Reparationerne ogsaa ere udførte paa en tilbørlig Maade. Er der Tale om en Bevilling til Herrens Udbannelse, maa den have teknisk Assistance til at gaa omkring paa Fælleden eller andre Steder for at se, om ogsaa Udbannelsen foregaar paa den rette Maade o. s. v. o. s. v. Det er Begyndelsen til Indførelsen af en Institution, som skal føre en Kontrol med Administrationens Detailler, et Slags Overadministration, som skal gaa ved Siden af og over den sædvanlige. Det er derfor, jeg tror, at man ikke noksom kan gjøre opmærksom paa den Fare, der ligger i dette Forslag, og jeg haaber derfor, at alle Bedkommende, hvis Medvirking vil udfordres til at sætte en saadan Foranstaltning i Scene, ville være opmærksomme paa den Fare, som ligger deri. — De øvrige Punkter angaaende Krigs- og Marineministeriet — der er navnlig to — vil jeg i Genhold til det yttrede Onſke altsaa gjemme til 2den Behandling.

Formanden (Krabbe): Naar det ærede Medlem troede, at det vilde være ham af Formanden forment at rette et stærkt Angreb paa en Statsrevisor — jeg formoder for Udførelsen af Statsrevisionens Hverv som saadant — da er en saadan Antagelse ikke rigtig. At rette et saadant Angreb staar det ærede Medlem fuldstændigt frit, selvfølgelig under Tagtagelse af de rette Former

Berg: Dersom den Udtalelse i Statsrevisionsudvalgets Betænkning, hvortil det ærede Medlem, der nu talte (Rimeſtab), sigtede, kun har til Hensigt at ſtaffe Statsrevisionen nogen Medhjælp med Hensyn til Berftsarbejderne, er jeg forsaavidt enig med ham, som jeg heller ikke finder denne Anmærkning fyldestgørende. Jeg er nemlig af den Anſkuelse, at det ikke er til dette særlige Arbejde, at Statsrevisionen burde have en større Medhjælp eller en større Medhjælpsſum, men at det er til dens Virksomhed overhoved. Naar det ærede Medlem imidlertid udmalede for os, hvilke forunderlige Farer der deraf kunde opſtaa for Administrationen, kom jeg levende til at mindes hans Stilling til et Forslag, som for nogle Aar siden var fremme her i Thinget, om at have et bestandigt Udvalg for Andragender. Det var et ganske simpelt Spørgsmaal. Sagen gik nemlig ud paa at forandre den temmelig uheldige Skik, at, naar Medborgerne omkring i Landet androg hos Landets Repraesentation om Et eller Andet, og de ikke rigtig kjendte Formen, eller der ikke var noget Udvalg, som just

behandlede en saadan Sag, saa blev dette Andragende lagt hen i Løsejværelset paa et Bord og flød der; Ingen havde i mindste Maade nogen Forpligtelse til at se paa det, til at tage sig af det, eller til at gjøre Noget ved det. Man syntes da, at det ikke var passende overfor Landets Borgere, at en saadan Sædvane fandt Sted i Folkerepraesentationen, men at man skulde de Borgere, som henvendte sig til os, at man ialtsald under visse Former eftersaa, hvad det var, de vilde, og gav dem Forvisningen om, at det, som var fremsført for os, blev iagttaget, enten det nu var, om deres egne Anliggender, om Andres eller om Landets i det Hele; vi kunde da nærmere bestemme, om der var Noget derved at gjøre eller ikke. Denne ganske simple Sag puste det ærede Medlem den Gang op til en ganske forferdelig Ting. Det var Noget, som vilde forstyrre hele den Ordning og Magtfordeling, som fandt Sted her i Landet efter Grundloven. Det vilde være en Overadministration, man vilde anlægge ved dette bestandige Udvalg, som kun var en ganske naturlig Følge af, at man vilde rette en ſlet Sædvane til en god, og for rigtig at betegne, hvor farlig og ædel en saadan Overadministration vilde blive, kaldte det ærede Medlem det, saavidt jeg erindrer, „Rendestensudvalget“. Dette udelukkede dog ikke, at det ærede Medlem, da endelig Forslaget var blevet vedtaget, velvillig tog Sæde i dette „Rendestensudvalg“, og jeg, som i flere Aar har arbejdet med ham i dette Udvalg, ſkylder ham den Erkjendelse, at det har været mig en Fornøjelse at arbejde ſammen med ham i det Udvalg, som han den Gang stillede op som en Overadministration. Hvad har nu dette Udvalg været? Det har opfyldt sin Opgave i jævn borgerlig Forſtand; det har ſamlet de Andragender, der tidligere laa og flød, og som Ingen havde Forpligtelse til at se, og det har i Reglen ſaaet afgivet Betænkning derafter. Vi have ſet, at meget af det, som kom frem, egentlig ikke betød Noget, og ikke havde Ret til at komme frem, og vi have ogsaa ſagt om Udskilligt af det, som kom til os, at Folk ſkulde lade være at indbringe Sligt. Vi have altsaa ſøgt at regulere hele denne Genſtand, at bringe den ind under rigtige Former, og det er min Overbeviſning, at Administrationen, uagtet den i de senere Aar ikke har ſtaaet i ſærligt velvilligt Forhold til Repraesentationen, i alt Fald ikke til dette Thing, dog ikke har ſøgt nogen Ulempe af dette Udvalgs Stablering. Jeg er tværtimod tilbøielig til at tro, at det ved sin Virksomhed har bidraget til, at Administrationen er bleven fri for en Del Reneri om unyttige Ting, som den ellers vilde have havt paa Halsen, og det er meget naturligt. Man kan ikke gjøre en Udplittelse og ſige, at en vis Del har Interesse i en rolig Udviſning og i, at Sagerne gaa deres jævne Gang, en anden Del derimod ikke. Nei, der er, trods de forskellige Stridigheder imellem